

Una pedra que ha madurat

Ramon ALBERCH,
Narcís-Jordi ARAGÓ,
Francesc X. BOSCH
Quan la pedra madura

Col·legi Oficial d'Aparelladors i Arquitectes Tècnics
Girona, 1991. 311 pp.

Aquest podria ser perfectament el contingut d'una novel·la allisonadora, el títol d'una pel·lícula hollywoodiana d'intrigues generacionals, o bé simplement una frase agafada al vol d'algun romàntic passat de moda. «Quan la pedra madura» és una frase rebuscada i màgica que gairebé ho suggereix tot, però que tampoc no diu res en concret. És així com comença el llibre de la història dels aparelladors de Girona. Una publicació excel·lentment presentada i que explica les batesses del passat i les característiques actuals d'una professió en plena expansió. Aquest llibre representa l'actitud d'un col·legi professional que evidencia que encara té temps, en la seva desenfrenada carrera cap al futur, per gratar entre les golfes dels records, en una necessitat d'anar a cercar les arrels i conèixer més de prop la genealogia de la pròpia identitat. Amb la celebració del cinquantenari professional, els aparelladors han volgut recordar la histò-

ria del col·lectiu, treball que ha anat a càrrec de l'historiador Ramon Alberch, el periodista Narcís-Jordi Aragó i l'arquitecte tècnic Francesc X. Bosch.

El llibre és un exemple concret que evidencia els profunds canvis de la societat moderna a Girona. Una modernitat que en cap moment podem identificar amb la generalització dels xicotets escabellats dels anys seixanta que trencaren fortament amb el costumisme generacional, constituint, això sí, un argument que s'ha anat repetint gairebé fins als nostres dies. Cal dir que la vertadera modernitat s'inicia amb els canvis que ocasiona el progrés: el progrés cultural, el progrés científic i, finalment, el progrés tecnològic. El progrés com a vertader fil de les grans mutacions que han fet trontollar l'edifici històric d'Occident, sobretot durant aquests tres últims segles. Un progrés que ha fet caure tradicions, enderrocar sistemes, reformar institucions, capgirar professions, fissurar rutines, marejar el personal i, fins i tot, convertir la vida en simple fàbrica i mercat. El progrés va esmicolar els gremis, va deixar sense feina els mestres de cases, va reconvertir els mestres d'obres, va instaurar les escoles d'aparelladors, va fer jocs de mans amb els aparelladors per convertir-los en arquitectes tècnics, i ara és el mateix progrés qui ha organitzat les olimpíades del camp a través entre el paisatge competencial de l'obra pública, l'obra privada, els estudis de seguretat, l'assessorament tecnològic, la ultraspecialització, les col·laboracions interdisciplinars, amb tot tipus de «consúltings», «màrquetings», etc. És altre cop la mateixa roda del progrés que torna a fer ballar tothom en un clar «qui no gira vola».

El llibre té la paciència d'anar desengranant la trama argumental d'un col·lectiu professional fins als nostres dies en una història entretinguda, viva i amb tocs d'un cert dramatisme. És interessant la recerca

